

Slučajno se mi je proti koncu tretjega leta ponudila inštrukcija. Lačen in slep sem hodil mimo pekaren, kjer so se smejale rumene žemlje in vabile; sline sem požiral in stopical dalje. Tako sem si mogel prihraniti toliko denarja, da sem si kupil nov roj čebel. Vem, da sem bil kar ves iz sebe, ko sem ga prinesel k hiši in oče sam je bil zadovoljen nad mojo skrbnostjo.

»Ti bi moral ostati doma in biti kmet! Potem bi lahko čebelaril,« mi je dejal nekega dne sosed.

*

Kadar koli se sedaj vračam domov, se veselim snidenja s temi drobnimi in pridnimi čebelicami. Kako živo brenče okrog čebelnjaka na vrtu, naj pridem spomladi ali jeseni. Le pozimi je v njihovih domovih vse tiho: tedaj počivajo in čakajo zvončkov, ki zacingljajo v pomlad. Tolikokrat mi katera teh drobnih sivih prijateljic pribrenči naproti in sede na obraz. Malo se pomeniva: vprašam jo po tem in onem, kakor svojega dragega znanca, in jo pohvalim, ker je pridna in dela brez počitka za svoj dom. Potem spet odleti, ker se ji mudi na delo. Zabrenči v nekaj lokih okrog mene, kakor bi me pozdravljala in že je ni več videti.

Ko se čez nekaj dni spet poslavljam od doma, se pozdravim tudi s čebelicami. Takrat, ko stojim že z nahrbtnikom na rami ob čebelnjaku in drobnim muham zatrjujem, da bom še prišel pogledat k njim, se spomnim navadno tudi na tisti prvi roj, ki sem ga dobil v dar na dan birme. Dolgo je že od tega. Lep spomin je ostal... Ljubezen do njih, ki se je vžgala takrat v mojem srcu, še zdaj gori. Takrat, v tistih sanjavih mladih letih, sem se jih naučil spoštovati in ljubiti, zato so mi tudi še danes nad vse drage prijateljice.

Če jih nekega dne ne bi več našel, bi mi bilo hudo. Zdi se mi, da bi izgubil najdražjo stvar svojega srca...

Anton Debeljak

Ščinkavec

*Skroz okno zarana
me ščinkavec kliče:
»Kje moja je hrana?
Potreben sem piče.
Me slišiš, gospod?«*

*Nato bo pred hosto
na glas rogovilčal,
pri tem pa pogosto
črviče kosilčal
vse tod in onod.*

*Na pomlad izvoli
prelepo nevesto,
vesel ko nikoli
si čuva jo zvesto
pa pita svoj rod.*

*Ko maček se plazi,
da vzel bi goliče,
ga ščinkec opazi,
se burno pomiče
čez pot in čez plot.*

*Oj časi prezlati
za gibkega ščinka:
navadil zobati
že hčer je in sinka...
Čink! zanj je to god.*

*Ob dobi pa hudi
brez ženke prezeba,
zato menda tudi
velijo le »zeba«
činkčinku nekod.*